

## 1) BIBLICKÉ DĚJINY

### 3) NOE

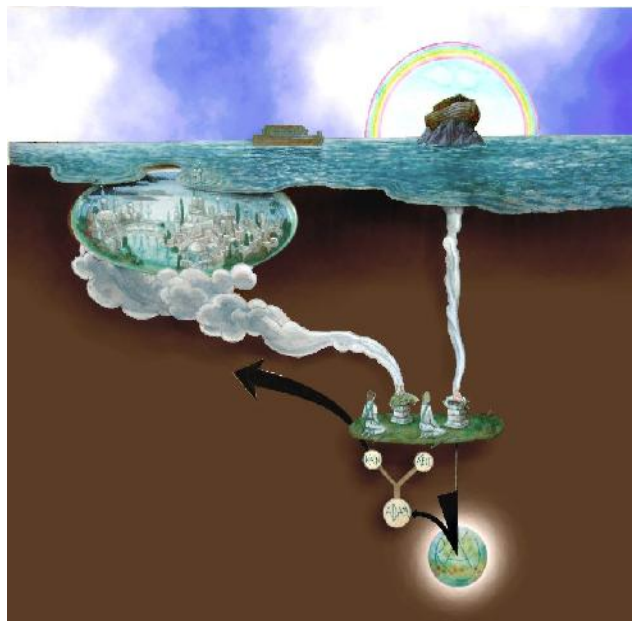
Celé biblické dějiny spásy, odehrávající se kolem pomyslné, světové, „Melchisedechovy“ osy, jsem rozdělil do 7 etap, 5 ze Starého a 2 z Nového Zákona. To, co se odehrálo před Adamovým pádem jsem záměrně vynechal. Otázka Stvoření je velmi složitá a zasloužila by si samostatné stránky. Dějiny spasení začínají Adamovým pádem. Celé biblické dějiny jsou dějinami nepřetržité Boží snahy shromáždit a vírou sjednotit svůj lid a zároveň dějinami neustálého odpadávání od víry a neposlušnosti Božího lidu. Snažil jsem se tyto pohyby zmapovat stále stejnými souřadnicemi vztahů mezi rozptylem a shromažďováním. Připomínám, že rozptyl je následkem svévole a přináší ztrátu Boží přízně s následkem věčné smrti, naopak shromáždit se ke Kristu je pak naplněním Boží vůle a nese ovoce věčného života. Hřích způsobil lidské konflikty a války. Kain zabil svého bratra Ábela kvůli Bohu. Ábel byl pastevec, Kain byl zemědělec. Oba Adamovi synové byli poučeni, že je třeba přinášet oběti, které by alespoň na čas upokojily Boží hněv a přinesly požehnání do života. Oběť musela být živá a bez vady, byla totiž předobrazem zástupné oběti Kristovy, která teprve ona smývá dokonale a trvale hříchy světa. Někdy se vykládá, že člověk koží obětovaných zvířat přikrýval svou nahotu a tím i svůj hřích. Možná to má svou symboliku, ale v Bibli to není. Bible říká jen to, že Adam po ochutnání zakázaného ovoce poznal, že je nahý. Blíže to Bible neobjasňuje. (Určitě to ovšem neznamená, že by se do té chvíle neuměl rozmnožovat.) Rozhodující bylo, aby oběť byla krvavá, neboť je to v duchovních oblastech právě krev Kristova, která nás očišťuje od každého hříchu. Zemědělec Kain však nepřinesl Bohu krvavou oběť, ale dílo svých rukou, obilí, které vypěstoval. Takovou oběť Bůh nepřijal.

Na mém obrázku je princip rozptylu a shromažďování kolem kolmé osy symbolicky vyjádřen odlišným kouřem z obětiště. (To v Bibli není.) Kainův kouř se válí a rozprostírá po zemi, Ábelův kouř stoupá kolmo k nebi. Oběti, které dnes můžeme Bohu přinášet jsou jen oběti díky a chval (zpěv), což ani nejsou oběti v pravém slova smyslu, je to spíše výraz vděčnosti za trvalou a dokonalou oběť Kristovu. Také já jsem dalek toho, abych dílo svých rukou přinášel jako svou oběť Bohu, snažil se tím Boha nějak dojmout a zajišťoval si tak jeho přízeň, spíše naopak. Jsem si vědom, že se tak vystavuji přísnějším Božím soudům, neboť je psáno:

**„Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři, vždyť víte, že my, co učíme, budeme souzeni s větší přísností“ (Jakubova 3,1)**

Kain zabil svého bratra Ábela ze žárlivosti a závisti, že Bůh přijal jeho oběť a požehnal mu a jemu ne. Podobně, jako byl vyhnán Adam z ráje, byl i Kain vyhnán ze země svého otce Adama, tím se více vzdálil Bohu a rozhojnil tak rozptýlení bezbožnosti po celé zemi. Kain se stal stavitelem měst, vystavěl město Enoch podle jména svého syna. Postupně vznikla celá říše bezbožnosti, kterou se Bůh rozhodl zničit potopou. Těžko odhadovat, jak taková společnost vypadala. Lidé nejspíš zcela zapoměli na Boha, věnovali se jen jídlu, pití, sexu, drogám a všelijakému čarodějství a okultismu. Když Ježíš mluvil o poslední době před svým druhým příchodem, řekl, že tomu bude také tak.

**„Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé. Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noé vešel do korábu a nic**



**nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka.“**  
(Matouš 24,37-39)

Příběh o Noémovi skrývá v sobě řadu paralel s Evangelium Ježíše Krista, s dalšími dějinami Božího lidu a dokonce i se strukturálními principy pozorovatelnými v přírodě. Jde o globální **KŘEST** celého světa, celého tvorstva. Křest v Bibli vždy znamenal nový počátek, nebo také **VELKÝ PŘEDĚL**. Původní význam slova křest není „pokropit“, ale spíše **ponořit, ztotožnit**, nebo **splynout**. Prý se dokonce říkávalo „pokřtít do davu“ a znamenalo to „splynout s davem“.



Také v životě Ježíše Krista znamenal křest zásadní životní předěl. Po křtu vyšel Ježíš na poušť, kde nejedl 40 dní a v postu podstoupil zápas se Satanem. Když zvítězil, již se nevrátil ke svému původnímu řemeslu, tesařině, ale započal nový život plný moci a nadpřirozených zázraků. Pro nás je křest znamením velkého předělu mezi životem v hříchu a životem v Duchu.

**„Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy KŘTEM spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.“**  
(Římanům 6, 3-4)

Průchod Izraelitů mořem suchou nohou po vyjití z Egypta je také obrazem křtu, tentokrát celého vyvoleného národa. Jde znovu o velký předěl mezi životem v otroctví Egypta a životem ve svobodě v zaslíbené zemi.

**„Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli KŘTEM v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem.“**  
(1. Korintským 10,1-2)



Také příběh Noéma a jeho archy Bible (Nový Zákon) potvrzuje jako předobraz křtu:

**„Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl koráb, v němž bylo zachráněno jenom osm lidí. To je předobraz KŘTU, který nyní zachraňuje vás.“**

(1. Petrova 3, 20-21)

Protože šlo o záchranu pouhého vzorku z veškerého „genofondu“ celé planety, šlo o předěl tak významný a zásadní, že znamenal vlastně úplně nový počátek. Proto jsem si dovolil celý tento předpotopní svět graficky ve všech

následujících mapách zabalit do uzavřeného tvaru jakéhosi semene, ze kterého prostřednictvím Noéma a jeho rodiny vyklíčil úplně nový život v úplně novém prostředí. Duha, která se ukázala nad Araratem, je znamením nové smlouvy mezi Bohem a člověkem a znamená nový počátek. (Ta stará smlouva, kterou porušil

Adam, byla ještě v ráji a celá řada dalších novějších má teprve přijít.) V tu chvíli byl Ararat místem velké radosti a požehnání. Celá zem měla příležitost stát se novým, náhradním rájem a zemí zaslíbenou.

**Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi.“**

**„Ustanovuji s vámi svou smlouvu. Už nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy a nedojde již k potopě, která by zahladila zemi.“ Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí.“** (1. Mojžíšova 9,1 a 11-13)

Přistání na Araratu je tedy velkým návratem k Bohu a místem prvního shromáždění. Noemova archa se stala nástrojem Boží záchrany skrze smrt potopy a vyznačila tak v ponebesí základní brázdou a směr pro všechny následující **záchranné akce**, které Bůh předem připravil tak, aby se všechny společně střetly ve finálním vítězství Pána Ježíše Krista na kříži na Golgotě. Pokud budeme bedlivě sledovat tento biblický scénář klenoucí se přes tisíciletí od Araratu až na Sijón a na Golgotu, nemůžeme mít žádné pochyby o tom, že scénáristou nemohl být žádný člověk a ani náboženská tradice nemohla něco takového sama vytvořit.

